

Jurisprudentie

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Zesde kamer)

15 december 2020*

„Beroep tot nietigverklaring – Institutioneel recht – Lid van het Parlement – Voorrechten en immuniteiten – Mededeling van de voorzitter van het Europees Parlement dat de zetel van een lid van het Parlement vacant is – Verzoek om met spoed het initiatief te nemen om de immuniteit van een lid van het Parlement te bevestigen – Handelingen die niet vatbaar zijn voor beroep – Niet-ontvankelijkheid”

In zaak T-24/20,

Oriol Junqueras i Vies, wonende te Sant Joan de Vilatorrada (Spanje), vertegenwoordigd door A. Van den Eynde Adroer, advocaat,

verzoeker,

tegen

Europees Parlement, vertegenwoordigd door F. Drexler, N. Görlitz en C. Burgos als gemachtigden,

verweerder,

betreffende een verzoek krachtens artikel 263 VWEU strekkende tot nietigverklaring van de door de voorzitter van het Parlement in plenaire vergadering op 13 januari 2020 bekendgemaakte constatering dat verzoekers zetel met ingang van 3 januari 2020 vacant is geworden, alsook van de vermeende afwijzing door deze voorzitter van het verzoek om met spoed het initiatief te nemen tot bevestiging van verzoekers immuniteit, dat op grond van artikel 8 van het Reglement van het Parlement op 20 december 2019 namens verzoeker door Riba i Giner, lid van het Parlement, is ingediend,

geeft

HET GERECHT (Zesde kamer),

samengesteld als volgt: A. Marcoulli, president, S. Frimodt Nielsen en C. Iliopoulos (rapporteur), rechters,

griffier: E. Coulon,

de navolgende

* Procestaal: Spaans.

Beschikking

Toepasselijke bepalingen

Protocol nr. 7 betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie

- 1 Artikel 9 van Protocol nr. 7 betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie, gehecht aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „Protocol nr. 7”), bepaalt:

„Tijdens de zittingsduur van het Europees Parlement genieten de leden:

- a) op hun eigen grondgebied, de immuniteiten welke aan de leden van de volksvertegenwoordiging in hun land zijn verleend,
- b) op het grondgebied van elke andere lidstaat, vrijstelling van aanhouding en gerechtelijke vervolging in welke vorm ook.

De immuniteit beschermt hen eveneens, wanneer zij zich naar de plaats van de bijeenkomst van het [...] Parlement begeven of daarvan terugkeren.

Op deze immuniteit kan geen beroep worden gedaan in geval van ontdekking op heterdaad, terwijl zij evenmin kan verhinderen dat het [...] Parlement het recht uitoefent de immuniteit van een van zijn leden op te heffen.”

Verkiezingsakte

- 2 Artikel 7 van de akte betreffende de verkiezing van de leden van het Europees Parlement door middel van rechtstreekse algemene verkiezingen, gehecht aan besluit 76/787/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 20 september 1976 (PB 1976, L 278, blz. 1), zoals gewijzigd bij besluit 2002/772/EG, Euratom van de Raad van 25 juni 2002 en van 23 september 2002 (PB 2002, L 283, blz. 1; hierna: „verkiezingsakte”), bepaalt:

„1. De hoedanigheid van lid van het [...] Parlement is onverenigbaar met die van:

- lid van de regering van een lidstaat;
- lid van de [Europese] Commissie [...];
- rechter in, griffier van of advocaat-generaal bij het Hof van Justitie [van de Europese Unie] of van het Gerecht [...];
- lid van de directie van de Europese Centrale Bank;
- lid van de [Europese] Rekenkamer [...];
- [Europese] ombudsman [...];

- lid van het [Europees] Economisch en Sociaal Comité [...];
- lid van het [Europees] Comité van de Regio's;
- lid van comités of lichamen die krachtens de Verdragen tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie zijn ingesteld met oog op het beheer van middelen der Gemeenschappen of ter vervulling van een duurzame taak van rechtstreeks administratief beheer;
- lid van de raad van bewind, van de directie of beambte van de Europese Investeringsbank;
- ambtenaar of ander personeelslid in actieve dienst van de instellingen [van de Europese Unie] of van de daaraan verbonden gespecialiseerde lichamen of van de Europese Centrale Bank.

2. Met ingang van de verkiezing van het [...] Parlement in 2004 is de hoedanigheid van lid van het [...] Parlement onverenigbaar met die van lid van een nationaal parlement.

[...]

3. Bovendien kan iedere lidstaat onder de in artikel 7 vastgestelde voorwaarden de incompatibiliteiten uitbreiden die op nationaal niveau van toepassing zijn.

[...]”

3 Artikel 8 van de verkiezingsakte luidt als volgt:

„Behoudens de bepalingen van deze akte gelden voor de verkiezingsprocedure in elke lidstaat de nationale bepalingen.

Die nationale bepalingen, die eventueel rekening kunnen houden met de eigenheden van de lidstaten, mogen echter over het geheel genomen geen afbreuk doen aan het beginsel van evenredige vertegenwoordiging.”

4 Artikel 12 van de verkiezingsakte luidt:

„Het [...] Parlement onderzoekt de geloofsbrieven van de leden van het [...] Parlement. Hiertoe neemt het nota van de officieel door de lidstaten bekendgemaakte uitslagen en beslist het over de bezwaren die eventueel kunnen worden ingebracht op grond van de bepalingen van deze akte met uitsluiting van de nationale bepalingen waarnaar deze akte verwijst.”

5 Artikel 13 van de verkiezingsakte bepaalt:

„1. Een zetel wordt vacant wanneer het mandaat van een lid van het [...] Parlement ten einde loopt ten gevolge van zijn aftreden, zijn overlijden, of het vervallen van zijn mandaat.

2. Behoudens de overige bepalingen van deze akte, schrijft elke lidstaat passende procedures voor om de zetels die vacant zijn geworden, voor de rest van de in artikel 3 bedoelde periode van vijf jaar te doen bezetten.

3. Wanneer de wetgeving van een lidstaat uitdrukkelijk voorschrijft dat het mandaat van een lid van het [...] Parlement vervalt, loopt het mandaat van de betrokkene ten einde op grond van de bepalingen van die wetgeving. De bevoegde nationale autoriteiten brengen het [...] Parlement daarvan op de hoogte.

4. Wanneer een zetel vacant is geworden door aftreden of overlijden, brengt de voorzitter van het [...] Parlement de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat daarvan onverwijld op de hoogte.”

Reglement van het Parlement (2019-2024)

6 Artikel 3 van het Reglement van het Parlement (hierna: „reglement”), met als opschrift „Onderzoek van de geloofsbrieven”, bepaalt:

1. Na de algemene verkiezingen voor het [...] Parlement verzoekt de voorzitter [ervan] de bevoegde autoriteiten van de lidstaten het Parlement [hem] onverwijld de namen van de gekozen leden mede te delen zodat alle leden vanaf de opening van de eerste vergadering na de verkiezingen daadwerkelijk in het Parlement zitting kunnen nemen.

[...]

3. Op basis van een verslag van de bevoegde commissie gaat het Parlement onverwijld over tot onderzoek van de geloofsbrieven en beslist het over de geldigheid van het mandaat van elk der nieuwgekozen leden, alsmede over eventuele bezwaren, ingebracht op grond van de [verkiezingsakte], met uitsluiting van die welke krachtens deze akte uitsluitend vallen onder de nationale bepalingen waarnaar deze akte verwijst.

[...]

6. De bevoegde commissie ziet erop toe dat alle voor de verkiesbaarheid van een lid of voor de verkiesbaarheid of volgorde van de vervangers relevante gegevens onverwijld door de autoriteiten van de lidstaten of de Unie ter kennis van het Parlement worden gebracht en dat in geval van een benoeming daarbij melding wordt gemaakt van de datum waarop de benoeming van kracht wordt.

Indien de bevoegde autoriteiten van de lidstaten ten aanzien van een lid een procedure openen op grond waarvan het mandaat van dit lid vervallen zou kunnen worden verklaard, verzoekt de voorzitter [van het Parlement] deze autoriteiten hem regelmatig op de hoogte te stellen van de voortgang van de procedure. Hij verwijst de zaak naar de bevoegde commissie, op voorstel waarvan het Parlement zich over de zaak kan uitspreken.”

7 Artikel 4 van het reglement, met als opschrift „Duur van het mandaat van de leden”, luidt als volgt:

„1. Het mandaat van een lid begint en eindigt op de wijzen die zijn neergelegd in de artikelen 5 en 13 van de [verkiezingsakte].

2. Een aftredend lid stelt de voorzitter [van het Parlement] in kennis van zijn ontslagneming [...].

Indien de bevoegde commissie van oordeel is dat de ontslagneming strookt met de [verkiezingsakte], wordt de zetel vacant verklaard met ingang van de door het aftredende lid in het proces-verbaal vermelde datum en deelt de voorzitter dat mee aan het Parlement.

Indien de bevoegde commissie van oordeel is dat de ontslagneming niet strookt met de [verkiezingsakte], stelt zij het Parlement voor om de zetel niet vacant te verklaren.

[...]

4. Wanneer door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten of van de Unie dan wel door het betrokken lid aan de voorzitter [van het Parlement] mededeling wordt gedaan van een benoeming of verkiezing in een functie die in de zin van artikel 7, leden 1 en 2, van de [verkiezingsakte] onverenigbaar is met de hoedanigheid van lid van het [...] Parlement, deelt de voorzitter [van het Parlement] dat mee aan het Parlement, dat de zetel vacant verklaart vanaf de datum van de onverenigbaarheid.

Wanneer de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de voorzitter [van het Parlement] in kennis stellen van de beëindiging van het mandaat van een lid van het [...] Parlement wegens een in het recht van die lidstaat vastgestelde extra onverenigbaarheid in de zin van artikel 7, lid 3, van de [verkiezingsakte] dan wel wegens het vervallen van het mandaat overeenkomstig artikel 13, lid 3, van die akte, deelt de voorzitter [van het Parlement] het Parlement mee dat het mandaat van het betrokken lid is beëindigd op de door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat meegedeelde datum. Wanneer die datum niet wordt meegedeeld, eindigt het mandaat op de datum waarop de lidstaat de kennisgeving uitbracht.

[...]

7. Wanneer de aanvaarding of de beëindiging van het mandaat op feitelijke onjuistheden of een wilsgebrek blijkt te zijn gebaseerd, kan het Parlement het desbetreffende mandaat ongeldig verklaren dan wel weigeren te constateren dat de zetel vacant is.”

8 Artikel 5 van het reglement, met als opschrift „Voorrechten en immuniteiten”, bepaalt:

„1. De leden genieten de voorrechten en immuniteiten bedoeld in [Protocol nr. 7].

2. Bij de uitoefening van zijn bevoegdheden met betrekking tot voorrechten en immuniteiten zet het Parlement zich in voor de handhaving van zijn integriteit als democratische wetgevende vergadering en de waarborging van de onafhankelijkheid van zijn leden bij de uitvoering van hun taken. De parlementaire immuniteit is geen persoonlijk voorrecht van de leden, doch een garantie voor de onafhankelijkheid van het Parlement als geheel en van zijn leden.

[...]”

9 Artikel 7 van het reglement, met als opschrift „Verdediging van voorrechten en van de immuniteit”, luidt:

„1. Wanneer wordt gesteld dat de voorrechten en de immuniteit van een lid of een voormalig lid door de autoriteiten van een lidstaat zijn of dreigen te worden geschonden, kan overeenkomstig artikel 9, lid 1, worden verzocht om een besluit van het Parlement over de vraag of er een schending van deze voorrechten en immuniteiten heeft plaatsgevonden of waarschijnlijk zal plaatsvinden.

2. Een dergelijk verzoek om verdediging van de voorrechten en van de immuniteit kan met name worden ingediend wanneer wordt geoordeeld dat de omstandigheden zouden neerkomen op een bestuursrechtelijke of andersoortige beperking van de bewegingsvrijheid van de leden op hun

reizen naar en van de plaats van bijeenkomst van het Parlement dan wel op een bestuursrechtelijke of andersoortige beperking van een mening die is geuit of een stem die is uitgebracht tijdens de uitoefening van hun taken, of dat de omstandigheden binnen het toepassingsgebied van artikel 9 van [Protocol nr. 7] zouden vallen.

[...]

5. Wanneer een besluit is genomen om de voorrechten en de immuniteit van een lid niet te verdedigen, kan het lid bij wijze van uitzondering een verzoek indienen om het besluit te heroverwegen door nieuw bewijsmateriaal in te dienen overeenkomstig artikel 9, lid 1. Het verzoek om heroverweging is niet ontvankelijk wanneer overeenkomstig artikel 263 [VWEU] tegen het besluit beroep is ingesteld of wanneer de voorzitter [van het Parlement] van oordeel is dat het ingediende nieuwe bewijsmateriaal onvoldoende onderbouwd is om een heroverweging te rechtvaardigen.”

- 10 Artikel 8 van het reglement, met als opschrift „Dringende maatregelen van de voorzitter [van het Parlement] ter bevestiging van de immuniteit”, bepaalt:

„1. Indien een lid wordt aangehouden of van zijn bewegingsvrijheid wordt beroofd en daarbij sprake is van een vermoedelijke schending van zijn voorrechten en immuniteiten, kan de voorzitter [van het Parlement] in dringende gevallen, na raadpleging van de voorzitter en rapporteur van de bevoegde commissie, het initiatief nemen om de voorrechten en immuniteiten van het betrokken lid te bevestigen. De voorzitter [van het Parlement] stelt de commissie en het Parlement van zijn initiatief in kennis.

2. Indien de voorzitter [van het Parlement] gebruikmaakt van zijn bevoegdheden krachtens lid 1, neemt de commissie kennis van het initiatief van de voorzitter [van het Parlement] op de eerstvolgende vergadering. De commissie kan een aan het Parlement voor te leggen verslag opstellen indien zij dat noodzakelijk acht.”

- 11 Artikel 9 van het reglement, met als opschrift „Immunitetsprocedures”, bepaalt:

„1. Elk tot de voorzitter [van het Parlement] gericht verzoek door een daartoe bevoegde autoriteit van een lidstaat om de immuniteit van een lid op te heffen, of door een lid of een voormalig lid om de voorrechten en immuniteiten te verdedigen, wordt ter plenaire vergadering meegedeeld en verwezen naar de bevoegde commissie.

2. Met instemming van het betrokken lid of voormalig lid kan het verzoek worden gedaan door een ander lid, die het betrokken lid of voormalig lid in alle fasen van de procedure vertegenwoordigt.

[...]

3. De commissie behandelt de verzoeken om opheffing van de immuniteit of om verdediging van de voorrechten en immuniteiten onverwijld en met inachtneming van de relatieve complexiteit ervan.

4. De commissie stelt een met redenen omkleed ontwerpbesluit op waarin wordt aanbevolen het verzoek om opheffing van de immuniteit of om verdediging van de voorrechten en immuniteit in

te willigen dan wel af te wijzen. Amendementen daarop zijn niet ontvankelijk. Bij verwerping van een ontwerpbesluit wordt het tegengestelde besluit geacht te zijn aangenomen.

5. De commissie kan de betrokken autoriteit om informatie of opheldering verzoeken die zij nodig acht om zich een oordeel te vormen over de wenselijkheid van opheffing of verdediging van de immuniteit.

6. Het betrokken lid krijgt de gelegenheid te worden gehoord en kan alle documenten of andere schriftelijke bewijsstukken overleggen die dat lid relevant acht.

[...]

De commissievoorzitter nodigt het betrokken lid uit om te worden gehoord op een nader aangegeven datum en tijdstip. Het betrokken lid kan afstand doen van zijn recht om te worden gehoord.

[...]

7. Indien het verzoek om opheffing of verdediging van de immuniteit op verscheidene punten van beschuldiging berust, kan elk van deze punten in een apart besluit worden behandeld. Het verslag van de commissie kan bij wijze van uitzondering het voorstel bevatten dat de opheffing of verdediging van de immuniteit uitsluitend betrekking heeft op de strafrechtelijke vervolging, zonder dat het lid, zolang geen definitieve beslissing is geweest, kan worden aangehouden of gevangengenomen of tegen hem enige andere maatregel kan worden genomen die in de weg staat aan de uitoefening van zijn mandaat.

8. De commissie kan een met redenen omkleed advies uitbrengen over de bevoegdheid van de betrokken autoriteit en over de ontvankelijkheid van het verzoek, maar spreekt zich in geen geval uit over de vraag of het betrokken lid al dan niet schuldig is, noch over de wenselijkheid het betrokken lid wegens de hem toegeschreven meningen of handelingen strafrechtelijk te vervolgen, zelfs indien de commissie door de behandeling van het verzoek uitgebreide kennis van de zaak krijgt.

9. Het ontwerpbesluit van de commissie wordt geplaatst op de agenda van de eerstvolgende vergadering na de datum waarop het werd ingediend. Amendementen op het ontwerpbesluit zijn niet ontvankelijk.

[...]

Onverminderd artikel 173 [van dit reglement] mag het lid om wiens voorrechten of immuniteiten het gaat tijdens het debat het woord niet voeren.

De in het verslag vervatte ontwerpbesluiten worden bij de eerstvolgende stemming na het debat in stemming gebracht.

Na de behandeling door het Parlement vindt over elk van de in het verslag vervatte ontwerpbesluiten een aparte stemming plaats. Bij verwerping van een ontwerpbesluit wordt het tegengestelde besluit geacht te zijn aangenomen.

10. De voorzitter [van het Parlement] stelt het betrokken lid en de bevoegde autoriteit van de lidstaat die hierbij betrokken is onmiddellijk van het besluit van het Parlement in kennis met het

verzoek om de voorzitter in kennis te stellen van alle ontwikkelingen en rechterlijke beslissingen in de betrokken procedure. Zodra de voorzitter [van het Parlement] deze informatie ontvangt, deelt hij deze aan het Parlement mee in de door hem meest geschikt geachte vorm, zo nodig na raadpleging van de bevoegde commissie.

11. De commissie behandelt de zaak en de ontvangen documenten met de grootste vertrouwelijkheid. De behandeling door de commissie van verzoeken in verband met de immunitetsprocedures vindt altijd met gesloten deuren plaats.

12. Het Parlement onderzoekt alleen verzoeken om opheffing van de immunitet van een lid die zijn ingediend door de gerechtelijke autoriteiten of door de permanente vertegenwoordigingen van de lidstaten.

[...]

14. Elk door een bevoegde autoriteit ingediend verzoek om informatie over de reikwijdte van de voorrechten of immuniteten van de leden wordt behandeld overeenkomstig bovenstaande bepalingen.”

12 Artikel 22 van het reglement, met als opschrift „Taken van de voorzitter [van het Parlement]”, bepaalt:

„1. De voorzitter [van het Parlement] leidt overeenkomstig dit reglement alle werkzaamheden van het Parlement en zijn organen en beschikt over alle bevoegdheden die noodzakelijk zijn om de procedures van het Parlement te leiden en om voor het goede verloop daarvan te zorgen.

2. De voorzitter [van het Parlement] opent, schorst en sluit de vergaderingen, beslist over de ontvankelijkheid van amendementen en andere in stemming te brengen teksten, alsook over de ontvankelijkheid van parlementaire vragen, ziet toe op de naleving van het reglement, handhaaft de orde, verleent het woord, verklaart de debatten voor gesloten, brengt de voorstellen in stemming en maakt de uitslag van de stemmingen bekend, en doet de commissies de mededelingen die hen aangaan.

3. De voorzitter [van het Parlement] mag bij een debat alleen het woord voeren om de stand van zaken vast te stellen en de spreker tot het onderwerp terug te brengen. Indien hij zelf aan een debat wil deelnemen, verlaat hij de voorzittersstoel en neemt deze pas weer in nadat het debat over het onderwerp is gesloten.

[...]”

13 Artikel 149 van het reglement, met als opschrift „Procedures bij het Hof van Justitie van de Europese Unie”, luidt:

„[...]

3. De voorzitter [van het Parlement] stelt overeenkomstig de aanbeveling van de voor juridische zaken bevoegde commissie bij het Hof van Justitie namens het Parlement beroep in.

[...]

4. De voorzitter [van het Parlement] zendt, na raadpleging van de voor juridische zaken bevoegde commissie, in gerechtelijke procedures namens het Parlement opmerkingen toe of intervenueert namens het Parlement.

[...]”

- 14 Tot slot bepaalt artikel 236 van het reglement, met als opschrift „Toepassing van het reglement”, het volgende:

„1. Bij twijfel over de toepassing of de interpretatie van dit reglement kan de voorzitter [van het Parlement] de zaak voor behandeling naar de bevoegde commissie verwijzen.

[...]”

Voorgeschiedenis van het geding

- 15 Verzoeker, Oriol Junqueras i Vies, was vicepresident van de Gobierno autonómico de Cataluña (autonome regering van Catalonië, Spanje) toen Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (wet 19/2017 van het parlement van Catalonië betreffende regels voor het referendum over zelfbeschikking) van 6 september 2017 (DOGC nr. 7449A van 6 september 2017, blz. 1) en Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (wet 20/2017 van het parlement van Catalonië inzake de juridische overgang naar en stichting van de Republiek Catalonië) van 8 september 2017 (DOGC nr. 7451A van 8 september 2017, blz. 1) werden vastgesteld, en toen op 1 oktober 2017 het referendum over zelfbeschikking werd gehouden waarin de eerste van deze twee wetten voorzag en waarvan de bepalingen intussen waren opgeschort door een beslissing van de Tribunal Constitucional (grondwettelijk hof, Spanje).
- 16 Nadat de in punt 15 hierboven bedoelde wetten waren vastgesteld en het referendum over zelfbeschikking was gehouden, hebben het Ministerio Fiscal (openbaar ministerie, Spanje), de Abogado del Estado (landsadvocaat, Spanje) en de Partido Político VOX (politieke partij VOX) strafvervolging ingesteld tegen een aantal personen, onder wie verzoeker, omdat zij van oordeel waren dat deze personen hadden deelgenomen aan een afscheidingsproces en in dat kader feiten hadden gepleegd die onder drie strafrechtelijke kwalificaties vielen, te weten rebellie (of oproer), insubordinatie en verduistering.
- 17 Verzoeker is tijdens de onderzoeksfase van die strafprocedure in voorlopige hechtenis genomen, ter uitvoering van een beslissing die op 2 november 2017 werd genomen op grond van artikel 503 van de Ley de Enjuiciamiento Criminal (wetboek van strafvordering, Spanje).
- 18 Tijdens de procesfase van de strafprocedure heeft verzoeker zich kandidaat gesteld bij de verkiezingen voor het Europees Parlement op 26 mei 2019. Bij deze verkiezingen werd hij verkozen in het Parlement, zoals blijkt uit de verkiezingsresultaten die overeenkomstig artikel 224, lid 1, van de Ley orgánica 5/1985, del Régimen Electoral General (organieke wet 5/1985 houdende de algemene regeling voor de organisatie van verkiezingen) van 19 juni 1985 (BOE nr. 147 van 20 juni 1985, blz. 19110; hierna: „Spaanse kieswet”) officieel bekend zijn gemaakt bij besluit van de Junta Electoral Central (centrale kiescommissie van Spanje) van 13 juni 2019 tot bekendmaking van de bij de verkiezingen van 26 mei 2019 voor het Parlement

verkozen leden (BOE nr. 142 van 14 juni 2019, blz. 62477). In dit besluit heeft de Junta Electoral Central, zoals in dezelfde bepaling is vastgesteld, ook de zetels van het Koninkrijk Spanje in het Parlement toegewezen aan de gekozenen, onder wie verzoeker.

- 19 Bij beschikking van 14 juni 2019 heeft de Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje) het verzoek van verzoeker afgewezen tot verkrijging van buitengewoon gevangenisverlof teneinde onder politietoezicht ten overstaan van de Junta Electoral Central de eed of gelofte van trouw aan de Spaanse grondwet af te leggen, zoals artikel 224, lid 2, van de Spaanse kieswet vereist.
- 20 Op 20 juni 2019 heeft de Junta Electoral Central een besluit vastgesteld waarin werd bepaald dat verzoeker de betreffende eed of gelofte niet had afgelegd, overeenkomstig artikel 224, lid 2, van de Spaanse kieswet de zetel van verzoeker in het Europees Parlement vacant werd verklaard en alle door hem uit hoofde van zijn ambt genoten voorrechten werden geschorst.
- 21 Verzoeker heeft bij de Tribunal Supremo tegen de in punt 19 hierboven genoemde beschikking beroep ingesteld waarin hij zich beriep op de immuniteiten bedoeld in artikel 9 van Protocol nr. 7.
- 22 Op 1 juli 2019 heeft de Tribunal Supremo de behandeling van het in punt 21 hierboven genoemde beroep geschorst en het Hof prejudiciële vragen voorgelegd (zaak C-502/19, Junqueras Vies).
- 23 Op 2 juli 2019 heeft de voorzitter van het Parlement de eerste zitting geopend van de zittingsperiode in de samenstelling van na de verkiezingen voor het Parlement van 26 mei 2019. Verzoeker was daarbij niet aanwezig.
- 24 Op 4 juli 2019 heeft Diana Riba i Giner, lid van het Europees Parlement, namens verzoeker de voorzitter van het Parlement verzocht om op grond van artikel 8 van het reglement dringende maatregelen te nemen om de immuniteit van verzoeker te bevestigen. Op 22 augustus 2019 heeft de voorzitter van het Parlement dat verzoek afgewezen.
- 25 Op 14 oktober 2019 heeft de Tribunal Supremo een arrest gewezen in de strafzaak tegen onder anderen verzoeker, waarbij hem een vrijheidsstraf van dertien jaar is opgelegd en waarbij jegens hem als straf tevens voor dertien jaar een volstreekte ontzegging van bepaalde rechten is uitgesproken die leidde tot het definitieve verlies van al zijn ambten en openbare functies, met inbegrip van door verkiezing verkregen mandaten, en het hem onmogelijk maakte om nieuwe mandaten te verkrijgen of uit te oefenen (hierna: „arrest van 14 oktober 2019 van de Tribunal Supremo”).
- 26 Bij arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), heeft het Hof voor recht verklaard dat een persoon wiens verkiezing in het Parlement officieel is bekendgemaakt terwijl hij in voorlopige hechtenis was geplaatst in het kader van een procedure wegens ernstige strafbare feiten en aan wie geen toestemming is verleend om te voldoen aan bepaalde vereisten die volgens het nationale recht na een dergelijke bekendmaking moeten plaatsvinden en evenmin om zich naar het Parlement te begeven teneinde deel te nemen aan de eerste zitting ervan, moet worden geacht immuniteit te genieten krachtens artikel 9, tweede alinea, van Protocol nr. 7. Het Hof heeft aangegeven dat deze immuniteit impliceert dat de voorlopige hechtenis van de betrokken persoon moet worden opgeheven om hem in staat te stellen zich naar het Parlement te begeven en daar de nodige formaliteiten te vervullen. Het Hof heeft voorts geoordeeld dat, indien het volgens de bevoegde nationale rechterlijke instantie niettemin nodig is deze voorlopige hechtenis te handhaven nadat deze persoon de hoedanigheid van lid van het Parlement heeft verkregen, zij het Parlement zo spoedig mogelijk om opheffing van deze

immunititeit moet verzoeken op grond van artikel 9, derde alinea, van vornoemd Protocol. Tot slot heeft het Hof geoordeeld dat het aan de verwijzende rechter staat om te beoordelen welke gevolgen de immunititeiten van de betrokkene hebben in eventuele andere procedures en dat hij bij die beoordeling het Unierecht – met name het in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU neergelegde beginsel van loyale samenwerking – dient te eerbiedigen (zie in die zin arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punten 87 en 90-93).

- 27 Op 20 december 2019 heeft Riba i Giner, lid van het Parlement, namens verzoeker de voorzitter van het Parlement opnieuw verzocht om op grond van artikel 8 van het reglement dringende maatregelen te nemen om de immunititeit van verzoeker te bevestigen (hierna: „verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner”).
- 28 Bij besluit van 3 januari 2020 (hierna: „besluit van 3 januari 2020 van de Junta Electoral Central”) heeft de Junta Electoral Central verzoeker onverkiesbaar verklaard wegens zijn veroordeling tot een vrijheidsstraf bij arrest van 14 oktober 2019 van de Tribunal Supremo. Verzoeker heeft tegen dit besluit beroep ingesteld bij de Tribunal Supremo en verzocht om opschorting van de tenuitvoerlegging ervan.
- 29 Bij beschikking van 9 januari 2020 heeft de Tribunal Supremo zich uitgesproken over de gevolgen van het arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), voor de strafprocedure tegen verzoeker (hierna: „beschikking van 9 januari 2020 van de Tribunal Supremo”). De Tribunal Supremo heeft in wezen geoordeeld dat er naar aanleiding van dat arrest geen reden was om het Parlement te verzoeken om opheffing van de immunititeit die verzoeker als lid van het Parlement zou hebben genoten, met name op grond dat, op het moment dat verzoeker was verkozen, de op hem betrekking hebbende strafprocedure was beëindigd en de beraadslaging was begonnen. Aangezien verzoeker de hoedanigheid van lid van het Parlement had verkregen op het moment dat de strafprocedure zich reeds in de mondelinge fase bevond, kon hij zich dus niet op immunititeit beroepen om de voortzetting van dat proces te verhinderen. In het dictum van die beschikking heeft de Tribunal Supremo met name geoordeeld dat er geen reden was om verzoekers verplaatsing naar de zetel van het Parlement of zijn vrijlating toe te staan, noch om het arrest van de Tribunal Supremo van 14 oktober 2019 nietig te verklaren, noch om het Parlement om opheffing van de immunititeit te verzoeken. De Tribunal Supremo heeft eveneens besloten deze beslissing aan de Junta Electoral Central en het Parlement te doen toekomen. Dezelfde dag heeft deze rechterlijke instantie bovendien besloten om het verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van het besluit van 3 januari 2020 van de Junta Electoral Central volgens de gewone procedure te onderzoeken en heeft zij de in dit kader door verzoeker ingediende verzoeken om uiterst dringende maatregelen afgewezen.
- 30 Op 10 en 13 januari 2020 heeft Riba i Giner haar namens verzoeker ingediende verzoek van 20 december 2019 (zie punt 27 hierboven) – onder overlegging van aanvullende stukken – gecompliceerd met het verzoek aan de voorzitter van het Parlement om te weigeren de zetel van verzoeker vacant te verklaren.
- 31 Tijdens de plenaire vergadering van 13 januari 2020 heeft de voorzitter van het Parlement meegedeeld dat het Parlement naar aanleiding van het arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), akte zou nemen van de verkiezing van verzoeker in het Parlement met ingang van 2 juli 2019. Voorts heeft hij meegedeeld dat het Parlement naar aanleiding van het besluit van 3 januari 2020 van de Junta Electoral Central en de beschikking van 9 januari 2020 van de Tribunal Supremo had geconstateerd dat verzoekers zetel per 3 januari 2020 vacant was (hierna: „constatering van 13 januari 2020”).

Procedure en verzoeken van partijen

- 32 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 17 januari 2020, heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld.
- 33 Bovendien heeft verzoeker bij afzonderlijke akten, neergelegd ter griffie van het Gerecht op dezelfde dag, een verzoek in kort geding ingediend, dat is ingeschreven onder nummer T-24/20 R, en op grond van de artikelen 151 tot en met 155 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht verzocht om volgens de versnelde procedure uitspraak te doen.
- 34 Bij beschikking van 3 maart 2020, Junqueras i Vies/Parlement (T-24/20 R, niet gepubliceerd, EU:T:2020:78), heeft de vicepresident van het Gerecht het verzoek in kort geding afgewezen en de beslissing omtrent de kosten aangehouden. Tegen deze beschikking is op 13 mei 2020 bij het Hof hogere voorziening ingesteld, die is ingeschreven onder nummer C-201/20 P(R).
- 35 Op 4 februari 2020 heeft het Parlement aangegeven geen opmerkingen te hebben over het verzoek tot behandeling volgens de versnelde procedure.
- 36 Op 13 februari 2020 heeft de Zesde kamer van het Gerecht besloten dit verzoek in te willigen. Deze beslissing is op dezelfde dag meegedeeld aan partijen.
- 37 Bij afzonderlijke akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 2 maart 2020, heeft het Parlement krachtens artikel 130, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen.
- 38 Bij akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 18 maart 2020, heeft verzoeker opmerkingen over de exceptie van niet-ontvankelijkheid ingediend.
- 39 Verzoeker verzoekt het Gerecht:
- de exceptie van niet-ontvankelijkheid te verwerpen;
 - in wezen de constatering van 13 januari 2020 alsook de afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner nietig te verklaren;
 - het Parlement te verwijzen in de kosten.
- 40 Verzoeker verzoekt het Gerecht ook om maatregelen tot organisatie van de procesgang vast te stellen, teneinde in wezen het Parlement en zijn voorzitter te verzoeken om overlegging van het origineel of een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift van de dossiers betreffende de constatering van 13 januari 2020 en het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner (daaronder begrepen eventuele juridische rapporten en documenten van welke aard ook) of, bij gebreke daarvan, het bewijs dat dergelijke dossiers niet bestaan, alsook om overlegging van de kennisgevingen van het besluit van 3 januari 2020 van de Junta Electoral Central en van de beschikking van 9 januari 2020 van de Tribunal Supremo.
- 41 Het Parlement verzoekt het Gerecht:
- het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

– verzoeker te verwijzen in de kosten.

- 42 Bij akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 25 maart 2020, heeft het Koninkrijk Spanje verzocht om toelating tot interventie in de onderhavige zaak aan de zijde van het Parlement.
- 43 Bij brief van 21 juli 2020 heeft het Gerecht partijen bij wege van maatregel tot organisatie van de procesgang krachtens artikel 89, lid 3, onder a), van het Reglement voor de procesvoering vragen gesteld, waarop partijen op 31 augustus 2020, dus binnen de gestelde termijn, hebben geantwoord.
- 44 In zijn antwoord van 31 augustus 2020 op de schriftelijke vragen van het Gerecht verzoekt verzoeker het Gerecht subsidiair om de exceptie van niet-ontvankelijkheid te voegen met de behandeling van de zaak ten gronde.
- 45 Bij beschikking van 8 oktober 2020, Junqueras i Vies/Parlement [C-201/20 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2020:818], heeft de vicepresident van het Hof de hogere voorziening tegen de beschikking van 3 maart 2020, Junqueras i Vies/Parlement (T-24/20 R, niet gepubliceerd, EU:T:2020:78), afgewezen en in essentie verzoeker verwezen in de kosten van de procedure in hogere voorziening.

In rechte

- 46 Krachtens artikel 130, leden 1 en 7, van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, indien de verwerende partij daarom verzoekt, uitspraak doen over de niet-ontvankelijkheid of de onbevoegdheid zonder daarbij op de zaak ten gronde in te gaan. Aangezien het Parlement heeft verzocht dat uitspraak wordt gedaan over de niet-ontvankelijkheid, beslist het Gerecht, dat zich door de stukken in het dossier voldoende voorgelicht acht, in casu om op dat verzoek uitspraak te doen zonder de behandeling voort te zetten.
- 47 Het Parlement stelt dat het beroep niet-ontvankelijk is op grond dat de constatering van 13 januari 2020 en de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner geen bezwarende handelingen zijn waartegen beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 263 VWEU kan worden ingesteld.
- 48 Volgens vaste rechtspraak worden als voor beroep vatbare handelingen in de zin van artikel 263 VWEU aangemerkt, alle handelingen van de instellingen, ongeacht hun aard of vorm, die tot doel hebben bindende rechtsgevolgen in het leven te roepen, welke de belangen van de verzoekende partij kunnen aantasten doordat zij haar rechtspositie aanmerkelijk wijzigen (arresten van 11 november 1981, IBM/Commissie, 60/81, EU:C:1981:264, punt 9, en 26 januari 2010, Internationaler Hilfsfonds/Commissie, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punt 51; zie ook arrest van 25 oktober 2017, Roemenië/Commissie, C-599/15 P, EU:C:2017:801, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 49 Om vast te stellen of de bestreden handeling dergelijke gevolgen in het leven roept, moet worden gekeken naar de inhoud van die handeling en moeten die gevolgen worden beoordeeld aan de hand van objectieve criteria, zoals de inhoud van die handeling, waarbij in voorkomend geval rekening wordt gehouden met de context waarin de handeling is vastgesteld en met de bevoegdheden van de Unie-instelling die de handeling heeft vastgesteld (zie arrest van 20 februari 2018, België/Commissie, C-16/16 P, EU:C:2018:79, punt 32 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

- 50 Volgens de rechtspraak vallen niet alleen voorbereidende handelingen buiten de rechterlijke toetsing in de zin van artikel 263 VWEU, maar ook alle handelingen die geen bindende rechtsgevolgen sorteren, zoals bevestigende handelingen en louter uitvoerende handelingen, gewone aanbevelingen en adviezen en, in beginsel, interne instructies [zie beschikking van 14 mei 2012, *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)/Commissie*, C-477/11 P, EU:C:2012:292, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. Bovendien kunnen handelingen met een louter informatief karakter noch de belangen van de adressaat aantasten noch zijn rechtspositie wijzigen in vergelijking met de situatie vóór de ontvangst van die handelingen (zie arrest van 11 december 2012, *Sina Bank/Raad*, T-15/11, EU:T:2012:661, punt 30 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 51 Uit de rechtspraak volgt ook dat het antwoord van een Unie-instelling op een bij haar ingediend verzoek niet noodzakelijkerwijs een beslissing in de zin van artikel 263, vierde alinea, VWEU vormt waardoor daartegen voor de adressaat van dat antwoord beroep tot nietigverklaring zou openstaan (beschikkingen van 27 januari 1993, *Miethke/Parlement*, C-25/92, EU:C:1993:32, punt 10; 11 december 1998, *Scottish Soft Fruit Growers/Commissie*, T-22/98, EU:T:1998:286, punt 34, en 5 september 2012, *Farage/Parlement en Buzek*, T-564/11, niet gepubliceerd, EU:T:2012:403, punt 27).
- 52 Tot slot volgt uit de rechtspraak dat een afwijzend besluit van een Unie-instelling moet worden beoordeeld aan de hand van de aard van het verzoek waarop het een antwoord vormt (arresten van 8 maart 1972, *Nordgetreide/Commissie*, 42/71, EU:C:1972:16, punt 5; 24 november 1992, *Buckl e.a./Commissie*, C-15/91 en C-108/91, EU:C:1992:454, punt 22, en 9 oktober 2018, *Multiconnect/Commissie*, T-884/16, niet gepubliceerd, EU:T:2018:665, punt 45). Inzonderheid is een weigering een voor beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 263 VWEU vatbare handeling, wanneer de handeling die de Unie-instelling niet heeft willen verrichten, op grond van deze bepaling had kunnen worden aangevochten (zie arrest van 22 oktober 1996, *Salt Union/Commissie*, T-330/94, EU:T:1996:154, punt 32 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 53 Tegen de achtergrond van deze overwegingen moet worden onderzocht of de constatering van 13 januari 2020 alsook de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner voor beroep vatbare handelingen zijn.

Ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring van de constatering van 13 januari 2020

- 54 Het Parlement betoogt dat de constatering van 13 januari 2020 geen handeling met bindende rechtsgevolgen is waartegen een beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 263 VWEU kan worden ingesteld, omdat, zakelijk weergegeven, het vacant worden van verzoekers zetel uitsluitend voortvloeit uit een krachtens artikel 6, lid 2, van de Spaanse kieswet genomen besluit van de Spaanse autoriteiten, waarvan het Parlement akte moest nemen volgens artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte en artikel 4, lid 4, tweede alinea, van het reglement.
- 55 Verzoeker verzoekt om verwerping van de exceptie van niet-ontvankelijkheid voor zover deze betrekking heeft op het beroep tegen de constatering van 13 januari 2020. Verzoeker is namelijk van mening dat de constatering van 13 januari 2020 „aanmerkelijke” rechtsgevolgen heeft teweeggebracht, doordat zij met name de erkenning van zijn hoedanigheid van lid van het Parlement heeft verhinderd en hem daarmee elke kans heeft ontnomen dat het Parlement de opheffing van zijn immuniteit weigerde. Bovendien stelt verzoeker in wezen dat het Parlement ingevolge artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte en artikel 4, lid 7, van het reglement had

moeten weigeren te constateren dat zijn zetel vacant was. Hij betoogt dienaangaande dat het Parlement zich kon uitspreken over het feit dat de Tribunal Supremo ten eerste voorbij was gegaan aan de nationale procedures en aan het arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), en ten tweede het Unierecht, met name artikel 9, tweede alinea, van Protocol nr. 7 en het in artikel 4, lid 3, VEU neergelegde beginsel van eerlijke samenwerking, had geschonden.

- 56 Ten eerste handelt het Parlement overeenkomstig artikel 5, lid 1, VEU en artikel 13, lid 2, VEU binnen de grenzen van de bevoegdheden die door de Verdragen aan deze instelling zijn verleend.
- 57 Artikel 13, lid 1, van de verkiezingsakte bepaalt dat een zetel vacant wordt wanneer het mandaat van een lid van het Parlement ten einde loopt ten gevolge van zijn aftreden, zijn overlijden, of het vervallen van zijn mandaat. Wat dit laatste geval betreft, bepaalt artikel 13, lid 3, van die akte dat wanneer de wetgeving van een lidstaat uitdrukkelijk het verval van het mandaat van een lid van het Parlement voorschrijft, zijn mandaat verstrijkt krachtens de bepalingen van die wetgeving en de bevoegde nationale autoriteiten het Parlement daarvan in kennis stellen.
- 58 Bovendien blijkt uit artikel 4, lid 4, tweede alinea, van het reglement dat, wanneer de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de voorzitter van het Parlement in kennis stellen van de beëindiging van het mandaat van een lid van het Parlement wegens een in het recht van een lidstaat vastgestelde extra onverenigbaarheid in de zin van artikel 7, lid 3, van de verkiezingsakte dan wel wegens het verval van het mandaat overeenkomstig artikel 13, lid 3, van die akte, de voorzitter van het Parlement de instelling meedeelt dat het mandaat van het betrokken lid is beëindigd op de door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat meegedeelde datum.
- 59 Uit de opzet van de in de punten 56 tot en met 58 hierboven aangehaalde bepalingen volgt dat het Parlement niet bevoegd is om toezicht uit te oefenen op het besluit van de autoriteiten van een lidstaat waarbij het verval van het mandaat van een lid van het Parlement volgens het nationale recht dan wel het bestaan van een extra onverenigbaarheid in de zin van artikel 7, lid 3, van de verkiezingsakte wordt vastgesteld, noch op de daaruit voortvloeiende vacantverklaring van de zetel, aangezien de nationale autoriteiten de instelling enkel mededelen dat de zetel vacant is. Dat is op het eerste gezicht overigens ook wat het Hof heeft vastgesteld in de punten 62 en 73 van de beschikking van 8 oktober 2020, Junqueras i Vies/Parlement [C-201/20 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2020:818].
- 60 Deze uitlegging vindt steun in de bewoordingen van de artikelen 8 en 12 van de verkiezingsakte en van artikel 3, lid 3, van het reglement (punten 3, 4 en 6 hierboven). Uit deze bepalingen, in hun onderlinge samenhang gelezen, volgt dat de lidstaten bij de huidige stand van het Unierecht in beginsel bevoegd blijven om de verkiezingsprocedure te regelen, en dat het Parlement derhalve niet over de bevoegdheid beschikt om de regelmatigheid van de bekendmaking van de verkiezingsuitslag door de lidstaten dan wel de overeenstemming ervan met het Unierecht in twijfel te trekken (arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punt 69), noch om te beslissen over bezwaren omtrent de geldigheid van het mandaat van de nieuwgekozen leden van het Parlement wanneer deze bezwaren gegrond zijn op de nationale bepalingen waarnaar de verkiezingsakte verwijst (zie artikel 12 van de verkiezingsakte en artikel 3, lid 3, van het reglement). Gelet op de verwijzing in artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte naar de bepalingen van de nationale wetgeving moet dus worden aangenomen dat het Parlement evenmin bevoegd is om uitspraak te doen over bezwaren betreffende het

vacant worden van de zetel van een lid van het Parlement, wanneer dit het gevolg is van het – in die wetgeving uitdrukkelijk geregelde – verval van het verkiezingsmandaat (zie naar analogie arrest van 7 juli 2005, *Le Pen/Parlement*, C-208/03 P, EU:C:2005:429, punt 51).

- 61 Ten tweede heeft het Hof in het arrest van 7 juli 2005, *Le Pen/Parlement* (C-208/03 P, EU:C:2005:429), voor recht verklaard dat artikel 12, lid 2, eerste alinea, van de oorspronkelijke versie van de verkiezingsakte, thans artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte, duidelijk wees op het ontbreken van een beoordelingsmarge van het Parlement, aangezien het Parlement in het in die bepaling bedoelde bijzondere geval niet tot taak had om vast te stellen dat de zetel van een lid van het Parlement vacant was, maar louter akte ervan diende te nemen dat de nationale autoriteiten reeds hadden geconstateerd dat dit het geval was. Het Hof heeft ook gepreciseerd dat het Parlement in de andere gevallen, met name bij ontslagneming of overlijden van een van zijn leden, een actievere rol heeft, aangezien het dan zelf constateert dat een zetel vacant is en het de betrokken lidstaat daarvan op de hoogte brengt (arrest van 7 juli 2005, *Le Pen/Parlement*, C-208/03 P, EU:C:2005:429, punt 50).
- 62 In het arrest van 7 juli 2005, *Le Pen/Parlement* (C-208/03 P, EU:C:2005:429), heeft het Hof aldus het arrest bevestigd van 10 april 2003, *Le Pen/Parlement* (T-353/00, EU:T:2003:112), waarin het Gerecht in de punten 90 tot en met 97 in wezen had geoordeeld dat het „akte nemen” door het Parlement van het vacant worden van de zetel van een lid van het Parlement overeenkomstig de nationale bepalingen, op grond van artikel 12, lid 2, eerste alinea, van de oorspronkelijke versie van de verkiezingsakte, geen voor beroep vatbare handeling was, aangezien zij er niet op gericht was eigen rechtsgevolgen te sorteren.
- 63 In de derde plaats zij eraan herinnerd dat artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte in de plaats is gekomen van artikel 12, lid 2, eerste alinea, van de oorspronkelijke versie van de verkiezingsakte, dat bepaalde dat „[w]anneer een zetel vacant is geworden op grond van de in een lidstaat toepasselijke nationale bepalingen, [...] deze lidstaat dit ter kennis [brengt] van [het Parlement, dat] hiervan akte neemt”.
- 64 Artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte heeft deze bepaling slechts verduidelijkt, zonder de inhoud ervan te wijzigen. Zo wordt in artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte gepreciseerd dat het mandaat van lid van het Parlement verstrijkt op grond van nationale wetgeving die uitdrukkelijk het verval van dit mandaat voorschrijft en is daarin voorts de verwijzing naar het „akte nemen” door het Parlement van het door de nationale autoriteiten ter kennis gebrachte „vacant worden”, wanneer dit onder de in dat artikel bedoelde geval valt, geschrapt.
- 65 De in punt 64 hierboven genoemde wijzigingen bevestigen dat wanneer het vacant worden van de zetel van een lid van het Parlement het gevolg is van het verval van zijn mandaat op grond van de nationale wetgeving, het Parlement nog steeds over geen enkele bevoegdheid beschikt om het besluit van de nationale autoriteiten tot constatering van dat vacant zijn te beïnvloeden of om te weigeren daarmee rekening te houden (zie hierboven in punt 61 aangehaalde rechtspraak).
- 66 Bijgevolg blijft de uitlegging van artikel 12, lid 2, eerste alinea, van de oorspronkelijke versie van de verkiezingsakte, die het Hof aan deze bepaling heeft gegeven in het arrest van 7 juli 2005, *Le Pen/Parlement* (C-208/03 P, EU:C:2005:429, punt 50), en die in wezen is bevestigd door het arrest van 30 april 2009, *Italië en Donnici/Parlement* (C-393/07 en C-9/08, EU:C:2009:275, punt 55), relevant voor artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte.

- 67 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat verzoeker ten onrechte stelt dat het Parlement, gelet op het arrest van 19 december 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), en op de niet-inachtneming van dit arrest door de Tribunal Supremo, kon vaststellen dat zijn zetel niet vacant was.
- 68 Bovendien blijkt in casu uit de stukken van de zaak niet dat het Parlement enige invloed heeft uitgeoefend op het besluit van 3 januari 2020 van de Junta Electoral Central en op de beschikking van 9 januari 2020 van de Tribunal Supremo, die ten grondslag liggen aan het vacant worden van verzoekers zetel. Hoewel de voorzitter van het Parlement tijdens de plenaire vergadering van 13 januari 2020 heeft meegedeeld dat het Parlement „constateerde” dat verzoekers zetel vacant was, moet ervan worden uitgegaan dat hij in wezen aan de instelling louter heeft meegedeeld dat die zetel vacant was geworden, zoals bepaald in artikel 4, lid 4, tweede alinea, van het reglement.
- 69 Hieruit volgt dat de maatregelen die in casu bindende rechtsgevolgen hebben gesorteerd en de rechtspositie van verzoeker hebben kunnen aantasten, het besluit van 3 januari 2020 van de Junta Electoral Central en de beschikking van 9 januari 2020 van de Tribunal Supremo zijn, waarin als zodanig de consequenties worden getrokken uit het arrest van 14 oktober 2019 van de Tribunal Supremo waarbij verzoeker een vrijheidsstraf van dertien jaar is opgelegd en waarbij jegens hem tevens voor dertien jaar een volstreekte ontzegging van bepaalde rechten is uitgesproken als straf die leidde tot het definitieve verlies van al zijn ambten en openbare functies.
- 70 Uit het besluit van 3 januari 2020 van de Junta Electoral Central blijkt namelijk dat de veroordeling van verzoeker tot een vrijheidsstraf bij wege van een definitieve rechterlijke beslissing rechtens het verlies van zijn mandaat van lid van het Parlement met zich meebracht, aangezien – overeenkomstig de in dat besluit aangehaalde constitutionele rechtspraak – de bepaling inzake niet-verkiezbaarheid van artikel 6, lid 2, onder a), van de Spaanse kieswet, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 4, van deze wet, op hem van toepassing was.
- 71 Tijdens de plenaire vergadering van 13 januari 2020 heeft de voorzitter van het Parlement de instelling dus enkel ingelicht over een reeds bestaande rechtspositie die uitsluitend voortvloeide uit de in punt 69 hierboven genoemde besluiten van de Spaanse autoriteiten (zie in die zin arrest van 7 juli 2005, *Le Pen/Parlement*, C-208/03 P, EU:C:2005:429, punt 49).
- 72 Het is vaste rechtspraak dat een handeling met een louter informatief karakter noch de belangen van de adressaat kan aantasten noch zijn rechtspositie kan wijzigen in vergelijking met de situatie vóór de ontvangst van die handeling (zie beschikkingen van 4 oktober 2007, *Finland/Commissie*, C-457/06 P, niet gepubliceerd, EU:C:2007:582, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 12 juni 2019, *Durand e.a./Parlement*, T-702/18, niet gepubliceerd, EU:T:2019:408, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede arrest van 8 juli 2020, *Neda Industrial Group/Raad*, T-490/18, niet gepubliceerd, EU:T:2020:318, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 73 Gelet op een en ander moet worden geconcludeerd dat de constatering van 13 januari 2020 een louter informatieve handeling is die geen andere rechtsgevolgen sorteert dan die welke voortvloeien uit de in punt 69 hierboven genoemde besluiten, zodat die handeling niet vatbaar is voor beroep krachtens artikel 263 VWEU.
- 74 De door verzoeker aangevoerde argumenten laten deze conclusie onverlet.

Argument inzake de toepasselijkheid van artikel 4, lid 7, van het reglement in geval van verval van het mandaat van lid van het Parlement

- 75 Verzoeker betoogt in wezen dat de bij artikel 4, lid 7, van het reglement aan het Parlement verleende bevoegdheid om te weigeren te constateren dat de zetel van een lid van het Parlement vacant is wanneer er sprake is van een feitelijke onjuistheid, tevens geldt voor de in artikel 4, lid 4, van dit reglement genoemde gevallen van verval en onverenigbaarheid. Het Parlement had volgens hem dus overeenkomstig artikel 4, lid 7, van voornoemd reglement moeten weigeren te constateren dat verzoekers zetel in het Parlement vacant was, aangezien het zelf had kunnen vaststellen dat het Unierecht was geschonden en dat de Tribunal Supremo de nationale procedures niet had opgeschort.
- 76 Volgens artikel 4, lid 7, van het reglement kan het Parlement met name weigeren te constateren dat de zetel van een lid van het Parlement vacant is in het geval dat „de beëindiging van het mandaat [van het lid van het Parlement] op feitelijke onjuistheden of een wilsgebrek blijkt te zijn gebaseerd”.
- 77 Uit de rechtspraak volgt dat het normenhiërarchiebeginsel niet toestaat dat een bepaling van het reglement afwijkt van de bepalingen van de verkiezingsakte dan wel het Parlement of zijn voorzitter ruimere bevoegdheden verleent dan die welke zij krachtens die akte bezitten [arrest van 30 april 2009, Italië en Donnici/Parlement, C-393/07, niet gepubliceerd, EU:C:2009:275, punt 48; zie ook beschikking van 13 januari 2009, Occhetto en Parlement/Donnici, C-512/07 P(R) en C-15/08 P(R), EU:C:2009:3, punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 78 Met betrekking tot het onderhavige geval heeft de verkiezingsakte het Parlement of zijn voorzitter geen bevoegdheid verleend om invloed uit te oefenen op het verval – krachtens de nationale wetgeving – van het mandaat van een lid van het Parlement of om te voorkomen dat dit verval effect sorteert krachtens deze wetgeving (zie de punten 56-66 hierboven).
- 79 Elke uitlegging van artikel 4, lid 7, van het reglement volgens welke die bevoegdheid aan het Parlement toekomt, is dan ook in strijd met de verkiezingsakte alsook met het in punt 77 hierboven vermelde normenhiërarchiebeginsel.
- 80 Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat de bewoordingen van artikel 4, lid 7, van het reglement niet uitdrukkelijk zien op een situatie waarin het vacant worden van de zetel voortvloeit uit het verval van het mandaat van lid van het Parlement krachtens het nationale recht.
- 81 Daarnaast volgt uit artikel 4 van het reglement dat de bevoegdheden van het Parlement of van zijn voorzitter verschillen naargelang van de redenen die ten grondslag liggen aan het vacant worden van de zetel van een lid. In het bijzonder blijkt uit de bewoordingen van dit artikel dat het Parlement in geval van ontslagneming van een lid de zetel vacant „verklaart” (artikel 4, lid 2, tweede alinea, van het reglement) en het vacant worden „constateert” in geval van benoeming of verkiezing van het lid in een van de in artikel 7, leden 1 en 2, van de verkiezingsakte (artikel 4, lid 4, eerste alinea, van het reglement) opgesomde functies die onverenigbaar zijn met de hoedanigheid van lid van het Parlement, terwijl het geen actieve rol speelt in het geval dat het vacant worden van de zetel volgt uit de toepassing van het nationale recht, dat wil zeggen in geval van „verval” of „extra onverenigbaarheid” in de zin van artikel 7, lid 3, eerste alinea, van de verkiezingsakte (artikel 4, lid 4, tweede alinea, van het reglement). In dit laatste geval wordt het Parlement er door zijn voorzitter namelijk simpelweg van in kennis gesteld dat het mandaat van het lid van het Parlement is beëindigd.

- 82 Anders dan verzoeker stelt, volgt uit een letterlijke, teleologische en systematische uitlegging van artikel 4 van het reglement dat het Parlement op grond van lid 7 van dit artikel slechts kan weigeren akte te nemen van het vacant worden van de zetel van een lid van het Parlement of hierop invloed kan uitoefenen, indien het in een eerder stadium de bevoegdheid heeft om in te grijpen in de procedure betreffende dat vacant worden, dat wil zeggen alleen in de gevallen waarin het op grond van artikel 4, lid 2, tweede alinea, van het reglement de ontslagneming van een lid „verklaart”, of op grond van artikel 4, lid 4, eerste alinea, van dit reglement het vacant worden van de zetel van het lid „constateert” (zie punt 81 hierboven).
- 83 Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker van het Parlement verlangde dat het zou vaststellen dat het Unierecht was geschonden en dat de Tribunal Supremo de nationale procedures niet had nageleefd (zie de punten 55 en 75 hierboven), hetgeen verder zou gaan dan het nagaan van de feitelijke juistheid van het vacant zijn van de zetel of van het bestaan van een wilsgebrek [zie in die zin beschikking van 8 oktober 2020, Junqueras i Vies/Parlement, C-201/20 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2020:818, punten 72 en 73].
- 84 De verificatie van de naleving door de nationale autoriteiten van de in het nationale recht vastgelegde procedures en van het Unierecht komt overigens niet toe aan het Parlement maar aan de Spaanse rechterlijke instanties en, in voorkomend geval, aan het Hof wanneer daarbij een beroep wegens niet-nakoming aanhangig wordt gemaakt krachtens artikel 258 VWEU (zie in die zin naar analogie arrest van 10 april 2003, Le Pen/Parlement, T-353/00, EU:T:2003:112, punt 91).
- 85 Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet op goede gronden stellen dat de voorzitter van het Parlement op grond van artikel 4, lid 7, van het reglement had kunnen en moeten weigeren te „constateren” dat de zetel vacant was.
- 86 Verzoekers betoog kan dan ook niet slagen.

Argument dat de ontvankelijkheid van het beroep moet worden beoordeeld in het licht van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

- 87 Verzoeker stelt in wezen dat de ontvankelijkheid van het onderhavige beroep moet worden beoordeeld in het licht van de grondrechten die zijn neergelegd in artikel 39, leden 1 en 2, en artikel 41, leden 1 en 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”).
- 88 Volgens artikel 6, lid 1, tweede alinea, VEU houden de bepalingen van het Handvest geenszins een verruiming in van de bevoegdheden van de Unie zoals bepaald bij de Verdragen. Evenzo breidt het Handvest, volgens artikel 51, lid 2, ervan, het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan de bevoegdheden van de Unie reiken, scheidt het geen nieuwe bevoegdheden en taken voor de Unie, en wijzigt het evenmin de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken [zie beschikking van 8 oktober 2020, Junqueras i Vies/Parlement, C-201/20 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2020:818, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 89 Zoals blijkt uit artikel 19, lid 1, VEU, wordt het rechterlijk toezicht op de eerbiediging van de rechtsorde van de Unie verzekerd door het Hof van Justitie van de Europese Unie en door de rechterlijke instanties van de lidstaten. Daartoe heeft het VWEU in de artikelen 263 en 277 alsook in artikel 267 een volledig stelsel van rechtsmiddelen en procedures in het leven geroepen,

waarbij aan de Unierechter het toezicht op de wettigheid van de handelingen van de Unie is opgedragen (arrest van 19 december 2013, Telefónica/Commissie, C-274/12 P, EU:C:2013:852, punt 57).

- 90 Voorts staat volgens de in punt 48 hierboven in herinnering gebrachte vaste rechtspraak het in artikel 263 VWEU bedoelde beroep tot nietigverklaring open tegen alle handelingen van de instellingen, ongeacht hun aard of vorm, die tot doel hebben bindende rechtsgevolgen in het leven te roepen, welke de belangen van de verzoekende partij kunnen aantasten doordat zij haar rechtspositie aanmerkelijk wijzigen.
- 91 Hieruit volgt dat de bepalingen van het Handvest niet tot doel hebben – hetgeen verzoeker overigens ook niet heeft aangevoerd – het bij de Verdragen ingestelde systeem van rechterlijke toetsing, met name de ontvankelijkheidsregels voor rechtstreekse beroepen bij de Unierechter, te wijzigen (zie naar analogie arrest van 3 oktober 2013, Inuit Tapiriit Kanatami e.a./Parlement en Raad, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punt 97).
- 92 Derhalve moet verzoekers argument worden afgewezen, en dus ook zijn niet ter zake dienende bewering dat de oplossing waarvoor in de arresten van 7 juli 2005, Le Pen/Parlement (C-208/03 P, EU:C:2005:429), en 30 april 2009, Italië en Donnici/Parlement (C-393/07 en C-9/08, EU:C:2009:275), is gekozen, niet zou kunnen worden toegepast op het onderhavige geval aangezien die arresten dateren van vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon en van het Handvest.
- 93 Ten slotte, voor zover verzoeker met dit argument aanvoert dat de vermeende schending, door het Parlement, van het actief en het passief kiesrecht en van het recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in respectievelijk artikel 39 en artikel 41 van het Handvest, tot de ontvankelijkheid van het beroep tegen de constatering van 13 januari 2020 leidt, moet worden vastgesteld dat die eventuele schending deel uitmaakt van het onderzoek ten gronde van de rechtmatigheid van deze constatering en dus niet relevant is voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van het onderhavige beroep. Dit argument moet bijgevolg hoe dan ook worden afgewezen, aangezien het geen doel dient.

Argument dat de ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring van de constatering van 13 januari 2020 verband houdt met de afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner

- 94 Verzoeker betoogt dat het beroep tegen de constatering van 13 januari 2020 ontvankelijk is aangezien die constatering verband houdt met de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner en dus andere gevolgen heeft dan die welke voortvloeien uit de loutere toepassing van de nationaalrechtelijke bepalingen inzake zijn rechtspositie.
- 95 Om te beginnen zijn de procedures die hebben geleid tot de constatering van 13 januari 2020 en tot de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner – zoals het Parlement terecht opmerkt – onderscheiden procedures die losstaan van elkaar. Deze procedures worden trouwens geregeld door verschillende bepalingen, namelijk de eerste door artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte en artikel 4, lid 4, tweede alinea, van het reglement, en de tweede door artikel 8 van het reglement.

- 96 Vervolgens blijkt uit de punten 56 tot en met 70 hierboven dat het vacant worden van verzoekers zetel in het Parlement – waarvan de voorzitter van het Parlement door de Spaanse autoriteiten in kennis is gesteld overeenkomstig artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte – resulteert uit de toepassing van de Spaanse wetgeving.
- 97 Bovendien zij eraan herinnerd dat een bepaling van het reglement niet kan afwijken van de bepalingen van de verkiezingsakte (zie punt 77 hierboven). Derhalve konden het Parlement en zijn voorzitter in casu aan het feit dat Riba i Giner op grond van artikel 8 van het reglement het verzoek van 20 december 2019 bij de voorzitter van het Parlement had ingediend, niet de bevoegdheid ontlenen om te verhinderen dat verzoekers parlementszetel als gevolg van de toepassing van de Spaanse wetgeving daadwerkelijk vacant zou worden.
- 98 Tot slot betoogt het Parlement hoe dan ook terecht dat de ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring van de constatering van 13 januari 2020 niet kan afhangen van de omstandigheid dat in hetzelfde beroep tevens de rechtmatigheid van een ander besluit wordt betwist.
- 99 Bijgevolg faalt verzoekers argument.
- 100 Gelet op een en ander moet het verzoek tot nietigverklaring van de constatering van 13 januari 2020 niet-ontvankelijk worden verklaard.

Ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring van de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner

- 101 Het Parlement verzoekt om niet-ontvankelijkverklaring van het verzoek voor zover dit betrekking heeft op de afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner. Dienaangaande betoogt het Parlement in wezen dat genoemd verzoek gericht is tegen een niet-bestaande handeling, en dat de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner hoe dan ook geen bindende rechtsgevolgen in het leven roept en dus geen voor beroep vatbare handeling in de zin van artikel 263 VWEU is.
- 102 Verzoeker verzoekt om verwerping van de exceptie van niet-ontvankelijkheid voor zover deze betrekking heeft op de conclusies waarmee hij opkomt tegen de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner. Verzoeker betoogt in wezen dat deze handeling wel bestaat en dat het om een voor beroep vatbare handeling in de zin van artikel 263 VWEU gaat, aangezien zij aanmerkelijke negatieve gevolgen voor zijn rechtspositie heeft gehad. In het bijzonder is verzoeker van mening dat de voorzitter van het Parlement, door het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner af te wijzen, heeft geweigerd om zijn hoedanigheid van lid van het Parlement te erkennen en hem derhalve heeft belet zijn functie van lid van het Parlement uit te oefenen en dit lidmaatschap te doen gelden bij de Spaanse rechterlijke instanties.
- 103 In casu blijkt uit het dossier van de zaak niet dat het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner door de voorzitter van het Parlement uitdrukkelijk is afgewezen. Overigens erkent verzoeker dat de enige reactie van de voorzitter van het Parlement op dat verzoek bestond in „zijn stilzitten sinds dat verzoek en de afwijzing [ervan] door [de constatering van 13 januari 2020]”.
- 104 Opgemerkt zij verder dat het enkele stilzwijgen van een instelling in beginsel niet kan worden gelijkgesteld met een impliciete weigering, behoudens wanneer een Unierechtelijke bepaling uitdrukkelijk daarin voorziet. Zonder uit te sluiten dat dit beginsel in bepaalde specifieke

omstandigheden niet kan worden toegepast, zodat het stilzwijgen of het stilzitten van een instelling dan bij wijze van uitzondering wel als een impliciet weigeringsbesluit kan worden beschouwd, moet worden geoordeeld dat het ontbreken van een uitdrukkelijk antwoord op het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner in casu geen impliciet besluit tot afwijzing van dit verzoek vormt (zie in die zin arrest van 9 december 2004, Commissie/Greencore, C-123/03 P, EU:C:2004:783, punt 45). In de onderhavige zaak is er immers geen sprake van een termijn na afloop waarvan een stilzwijgend besluit wordt geacht te zijn genomen op basis van artikel 8 van het reglement, en evenmin van uitzonderlijke omstandigheden die de conclusie wettigen dat een dergelijk besluit bestaat.

- 105 Meer bepaald is het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner, anders dan verzoeker in wezen stelt, niet impliciet afgewezen door de constatering van 13 januari 2020, die is verricht op basis van artikel 13, lid 3, van de verkiezingsakte en artikel 4, lid 4, tweede alinea, van het reglement (zie punt 95 hierboven) en waarin noch uitdrukkelijk, noch impliciet naar dat verzoek wordt verwezen.
- 106 Hieruit volgt dat het verzoek tot nietigverklaring van de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner niet-ontvankelijk moet worden verklaard, aangezien het is gericht tegen een niet-bestaande handeling.
- 107 Ten overvloede moet erop worden gewezen dat, gesteld al dat de constatering van 13 januari 2020 aldus kon worden uitgelegd dat daaruit een impliciete afwijzing van het verzoek van Riba i Giner van 20 december 2019 bleek, het beroep tegen die stilzwijgende afwijzing hoe dan ook niet-ontvankelijk zou zijn omdat het niet is gericht tegen een voor beroep vatbare handeling in de zin van artikel 263 VWEU.
- 108 Om te beginnen moet worden opgemerkt dat het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner geen verzoek tot verdediging van de voorrechten en van de immuniteit van een lid in de zin van de artikelen 7 en 9 van het reglement is (hierna: „verzoek tot verdediging van de immuniteit”), maar een verzoek aan de voorzitter van het Parlement krachtens artikel 8 van dat reglement om met spoed het initiatief te nemen ter bevestiging van de immuniteit die verzoeker als lid van het Parlement zou hebben genoten.
- 109 Uit artikel 8, lid 1, van het reglement blijkt dat de voorzitter van het Parlement de vraag of hij al dan niet het initiatief neemt om de voorrechten en immuniteiten te bevestigen van een lid dat onder kennelijke schending van zijn voorrechten en immuniteiten wordt aangehouden of van zijn bewegingsvrijheid wordt beroofd, ambtshalve aan de orde stelt, aangezien dit artikel er niet in voorziet dat een lid van het Parlement een verzoek in die zin bij de voorzitter van het Parlement kan indienen. Volgens dat artikel „kan” de voorzitter van het Parlement in dringende gevallen het initiatief nemen om de immuniteit van een lid van het Parlement te bevestigen.
- 110 Uit de bewoordingen van artikel 8, lid 1, van het reglement volgt dus dat de voorzitter van het Parlement geenszins verplicht is om het initiatief te nemen teneinde de immuniteit van een lid van het Parlement te bevestigen en dat hij in dit verband over een discretionaire bevoegdheid beschikt, zelfs wanneer dat lid onder kennelijke schending van zijn voorrechten en immuniteiten zou worden aangehouden of van zijn bewegingsvrijheid zou worden beroofd.
- 111 Deze discretionaire bevoegdheid wordt bevestigd door het feit dat de leden van het Parlement in het kader van de procedure van artikel 8 van het reglement niet over procedurele rechten beschikken, terwijl zij in het kader van de procedure van de artikelen 7 en 9 van dit reglement

wel uitdrukkelijk over dergelijke rechten beschikken. Dienaangaande moet worden benadrukt dat de voorzitter van het Parlement volgens artikel 9, lid 1, van het reglement verplicht is een door een lid of voormalig lid aan hem gericht verzoek tot verdediging van de immuniteit te onderzoeken en dit derhalve ter plenaire vergadering mee te delen en het naar de bevoegde commissie van het Parlement te verwijzen. Bovendien heeft het betrokken lid van het Parlement krachtens artikel 9, lid 6, van dat reglement het recht om te worden gehoord en om alle documenten of andere schriftelijke bewijsstukken over te leggen die hij relevant acht. Voorts verplicht artikel 9, lid 10, van dit reglement de voorzitter van het Parlement om het lid onmiddellijk in kennis te stellen van het door de instelling genomen besluit. Tot slot bepaalt artikel 7, lid 5, van het reglement dat wanneer een besluit is genomen om de voorrechten en de immuniteit van een lid van het Parlement niet te verdedigen, het betrokken lid bij wijze van uitzondering een verzoek tot heroverweging van het besluit kan indienen door overeenkomstig artikel 9, lid 1, van dat reglement nieuw bewijsmateriaal in te dienen.

- 112 Anders dan verzoeker in wezen stelt, doet het feit dat hij krachtens artikel 41 van het Handvest over procedurele rechten beschikt, niet af aan de in punt 111 hierboven verrichte vaststelling dat artikel 8 van het reglement geen dergelijke rechten aan de leden van het Parlement verleent.
- 113 Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat de door artikel 8 van het reglement aan de voorzitter van het Parlement verleende discretionaire bevoegdheid het recht uitsluit voor de verzoeker om van de voorzitter van het Parlement te eisen dat deze met spoed het initiatief neemt om verzoekers immuniteit te bevestigen (zie in die zin beschikking van 24 november 2016, *Petratis/Commissie*, C-137/16 P, niet gepubliceerd, EU:C:2016:904, punt 22 en aldaar aangehaalde rechtspraak; arrest van 9 september 2015, *SV Capital/ABE*, T-660/14, EU:T:2015:608, punten 47 en 48, en beschikking van 23 januari 2019, *MLPS/Commissie*, T-304/18, niet gepubliceerd, EU:T:2019:34, punt 16).
- 114 Hieruit volgt dat de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van *Riba i Giner* niet kan worden beschouwd als een handeling die bindende rechtsgevolgen in het leven roept die de belangen van de verzoeker kunnen aantasten doordat deze gevolgen zijn rechtspositie aanmerkelijk wijzigen. Derhalve vormt die afwijzing geen voor beroep vatbare handeling in de zin van artikel 263 VWEU.
- 115 Bijgevolg moet verzoekers betoog dat de voorzitter van het Parlement verplicht was om met spoed het initiatief in de zin van artikel 8 van het reglement te nemen en in dat kader verschillende maatregelen ten aanzien van de Spaanse autoriteiten vast te stellen, worden afgewezen.
- 116 In de eerste plaats moet verzoekers argument worden afgewezen volgens hetwelk uit het arrest van 19 december 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), in wezen volgt dat de voorzitter van het Parlement gedwongen was het initiatief in de zin van artikel 8 van het reglement te nemen ter bescherming van de immuniteit die verzoeker op grond van artikel 9, tweede alinea, van Protocol nr. 7 zou genieten en dat de nationale autoriteiten aan dit initiatief gebonden zouden zijn. Dienaangaande volstaat de vaststelling dat het Hof in voornoemd arrest artikel 8 van het reglement niet heeft uitgelegd of zelfs maar heeft genoemd, en enkel heeft herinnerd aan de verplichtingen die met name krachtens artikel 9 van Protocol nr. 7 op de nationale autoriteiten rusten (zie punt 26 hierboven).
- 117 In de tweede plaats moet verzoekers argument worden afgewezen dat, zakelijk weergegeven, leden van het Parlement die in kennelijke strijd met hun voorrechten en immuniteiten hun bewegingsvrijheid wordt ontnomen, van de voorzitter van het Parlement kunnen verlangen dat

hij het initiatief neemt volgens artikel 8 van het reglement, omdat dit artikel hun een subjectief recht zou verlenen op verdediging door het Parlement van de immuniteiten die zij genieten op grond van de artikelen 8 en 9 van Protocol nr. 7.

- 118 Dienaangaande volstaat het erop te wijzen dat niet de bepalingen van het reglement maar de artikelen 8 en 9 van Protocol nr. 7 subjectieve rechten voor de leden van het Parlement in het leven roepen (zie in die zin arresten van 15 oktober 2008, *Mote/Parlement*, T-345/05, EU:T:2008:440, punt 28, en 17 januari 2013, *Gollnisch/Parlement*, T-346/11 en T-347/11, EU:T:2013:23, punt 58).
- 119 Bovendien is verzoekers stelling dat de in de artikelen 8 en 9 van Protocol nr. 7 bedoelde immuniteiten deel uitmaken van het in artikel 39 van het Handvest neergelegde actief en passief kiesrecht, waarvan overeenkomstig artikel 51 van dat Handvest schending kan worden aangevoerd tegen de voorzitter van het Parlement en waarvan het Gerecht overeenkomstig het in artikel 47 van het Handvest neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte de eerbiediging moet eisen, niet ter zake dienend. Deze stelling betreft namelijk de vraag of de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner ten gronde rechtmatig was en is niet relevant voor de vaststelling van de ontvankelijkheid van het onderhavige beroep.
- 120 In de derde plaats moet verzoekers argument worden afgewezen volgens hetwelk het op grond van artikel 8 van het reglement door de voorzitter van het Parlement genomen initiatief tot gevolg zou hebben dat de Spaanse autoriteiten moeten vaststellen dat op hen de verplichting rust om allereerst de immuniteiten van de leden van het Parlement en de integriteit van het Parlement, en voorts het Unierecht en, meer bepaald, het beginsel van loyale samenwerking, in acht te nemen.
- 121 Om te beginnen vloeit de verplichting van de Spaanse autoriteiten tot eerbiediging van de immuniteiten die een lid van het Parlement krachtens de artikelen 8 en 9 van Protocol nr. 7 geniet, rechtstreeks voort uit de verkrijging van die hoedanigheid (zie in die zin arrest van 19 december 2019, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, punt 81), en niet uit het initiatief waartoe de voorzitter van het Parlement in voorkomend geval zou besluiten op grond van artikel 8 van het reglement.
- 122 Vervolgens wordt in artikel 8 van het reglement de term „initiatief” gebruikt en niet de term „besluit”, die wel wordt gebruikt in artikel 9 van het reglement, dat de procedure regelt in geval van een verzoek tot verdediging van de immuniteit of een verzoek tot opheffing hiervan. Uit de bewoordingen zelf van artikel 8 van het reglement blijkt dus dat het eventueel door de voorzitter van het Parlement met spoed genomen initiatief niet bindend is voor de nationale autoriteiten die hiervan de adressaat zijn.
- 123 Het Parlement heeft dienaangaande in antwoord op een vraag van het Gerecht aangegeven dat de maatregelen die de voorzitter op grond van artikel 8 van het reglement kan nemen, verschillende vormen kunnen aannemen, zoals een brief waarbij de voorzitter de aandacht van de nationale autoriteiten op de situatie van het betrokken lid vestigt of een telefoongesprek in die zin.
- 124 Tot slot, gesteld al dat de voorzitter van het Parlement zou besluiten een dergelijk initiatief te nemen, schrijft geen enkele bepaling van Protocol nr. 7, van de verkiezingsakte of van het reglement voor dat de nationale autoriteiten daaraan gevolg zouden moeten geven, waarbij moet

worden onderstreept dat het hoe dan ook is uitgesloten dat aan de lidstaten een verplichting zou kunnen worden opgelegd op grond van artikel 8 van het reglement alleen (zie in die zin arrest van 17 januari 2013, Gollnisch/Parlement, T-346/11 en T-347/11, EU:T:2013:23, punt 137).

- 125 Hieruit volgt dat de initiatieven die de voorzitter van het Parlement op grond van artikel 8 van het reglement kan nemen, slechts adviezen zijn die niet bindend zijn voor de nationale autoriteiten tot wie zij zijn gericht (zie in punt 50 hierboven aangehaalde rechtspraak).
- 126 Gelet op het voorgaande moet ook het argument worden afgewezen waarmee verzoeker stelt dat uit het arrest van 17 januari 2013, Gollnisch/Parlement (T-346/11 en T-347/11, EU:T:2013:23), in wezen volgt dat de nationale autoriteiten bij gebreke van een verzoek tot opheffing van de immuniteit van een bepaald lid van het Parlement gebonden zijn door het door de voorzitter van het Parlement op grond van artikel 8 van het reglement genomen initiatief wanneer dit tot bescherming van de in artikel 9 van Protocol nr. 7 bedoelde immuniteit strekt.
- 127 Hoe dan ook is het arrest van 17 januari 2013, Gollnisch/Parlement (T-346/11 en T-347/11, EU:T:2013:23), in casu niet relevant. Ten eerste ging het in de zaak die tot dat arrest heeft geleid om een verzoek tot verdediging van de immuniteit dat aan het Parlement was gericht op grond van artikel 9 van het reglement, en niet om een verzoek aan de voorzitter van het Parlement om met spoed het op artikel 8 van dat reglement gebaseerd initiatief te nemen. Ten tweede heeft het Gerecht in bovengenoemd arrest enkel geoordeeld dat een verzoek tot verdediging van de immuniteit zonder voorwerp wordt in geval van een verzoek tot opheffing van de immuniteit (arrest van 17 januari 2013, Gollnisch/Parlement, T-346/11 en T-347/11, EU:T:2013:23, punt 57).
- 128 In de vierde plaats moet om de in de punten 109 tot en met 125 hierboven uiteengezette redenen verzoekers argument worden afgewezen volgens hetwelk artikel 3, lid 6, artikel 22, artikel 149 en artikel 236, lid 1, van het reglement alsook artikel 51 van het Handvest de voorzitter van het Parlement in wezen verplichten alle uit verzoekers hoedanigheid van lid van het Parlement voortvloeiende rechten ten aanzien van het Parlement te erkennen en te beschermen, zodat het volgens artikel 8 van het reglement genomen initiatief bindende rechtsgevolgen sorteert.
- 129 In dit verband zij er ten eerste op gewezen dat artikel 3, lid 6, artikel 22, artikel 149 en artikel 236, lid 1, van het reglement geen regels bevatten ter waarborging van de bescherming van de voorrechten en immuniteiten die de leden van het Parlement genieten op grond van de artikelen 8 en 9 van Protocol nr. 7.
- 130 Ten tweede kan artikel 51 van het Handvest, dat de instellingen, organen en instanties van de Unie verplicht tot eerbiediging van de door deze tekst gewaarborgde rechten, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden van de Unie zoals deze in de Verdragen aan haar zijn toegedeeld, geen bindende rechtsgevolgen verbinden aan initiatieven die de voorzitter van het Parlement neemt op grond van artikel 8 van het reglement, terwijl deze initiatieven tot doel noch gevolg hebben dat verplichtingen voor de lidstaten in het leven worden geroepen (zie de punten 121-125 hierboven).
- 131 In de vijfde plaats betoogt verzoeker dat, aangezien het Hof in het arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), heeft geoordeeld dat de inhoud van de in artikel 9, tweede alinea, van Protocol nr. 7 bedoelde immuniteit uitsluitend diende te worden afgebakend op basis van het Unierecht, het beroep tegen de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner overeenkomstig het arrest van 15 oktober 2008, Mote/Parlement (T-345/05, EU:T:2008:440), in wezen ontvankelijk is.

- 132 De zaak die heeft geleid tot het arrest van 15 oktober 2008, Mote/Parlement (T-345/05, EU:T:2008:440), betrof een besluit van het Parlement om de immuniteit van een lid van het Parlement op te heffen, welk besluit bindende rechtsgevolgen teweegbracht doordat het dit lid van het Parlement automatisch zijn immuniteit ontnam en de nationale autoriteiten derhalve de mogelijkheid bood om gerechtelijke procedures tegen hem in te leiden of voort te zetten (arrest van 15 oktober 2008, Mote/Parlement, T-345/05, EU:T:2008:440, punten 29 en 30). Dit besluit verschilt dus van het volgens artikel 8 van het reglement genomen initiatief, dat geen rechtstreekse impact heeft op nationale gerechtelijke procedures die tegen een lid van het Parlement kunnen worden ingeleid.
- 133 Bovendien zij eraan herinnerd dat het Hof in punt 91 van het arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), voor recht heeft verklaard dat de bevoegde nationale rechter gehouden is, indien naar zijn oordeel een persoon die de hoedanigheid van lid van het Parlement heeft verworven in voorlopige hechtenis moet blijven, het Parlement ingevolge artikel 9, derde alinea, van Protocol nr. 7 zo spoedig mogelijk te verzoeken om de bij de tweede alinea van dit artikel verleende immuniteit op te heffen (zie punt 26 hierboven).
- 134 Ingeval de voorzitter van het Parlement het initiatief tot bevestiging van de immuniteit van een lid van het Parlement neemt, doet dit dus geenszins af aan de op de nationale autoriteiten rustende verplichting om het Parlement te verzoeken de immuniteit van het betrokken lid van het Parlement op te heffen, welke verplichting rechtstreeks voortvloeit uit artikel 9, derde alinea, van Protocol nr. 7 (zie punt 26 hierboven).
- 135 Verzoekers argument moet dan ook worden afgewezen.
- 136 In de zesde plaats faalt verzoekers argument dat de voorzitter van het Parlement in casu niet heeft besloten om al dan niet het initiatief in de zin van artikel 8 van het reglement te nemen, maar zich dienaangaande enkel onbevoegd heeft verklaard op grond dat verzoeker niet de hoedanigheid van lid van het Parlement had, en aldus heeft geweigerd hem die hoedanigheid toe te kennen. Met dit argument wordt opgekomen tegen de reden waarom de voorzitter van het Parlement het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner beweerdelijk ten gronde zou hebben afgewezen, zodat het geen verband houdt met de ontvankelijkheid van het beroep dat tegen deze vermeende afwijzing is gericht.
- 137 Gelet op een en ander moet worden geoordeeld dat, gesteld dat de voorzitter van het Parlement het verzoek van 20 december 2019 zou hebben afgewezen, deze handeling geen bindende rechtsgevolgen in het leven zou hebben geroepen die de belangen van verzoeker konden aantasten doordat zij diens rechtspositie aanmerkelijk wijzigden. Dit zou bijgevolg geen handeling hebben opgeleverd waartegen beroep tot nietigverklaring krachtens artikel 263 VWEU kon worden ingesteld.
- 138 Hieruit volgt dat de door het Parlement opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid moet worden aanvaard en dat het beroep derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard zonder op de zaak ten gronde in te gaan en zonder dat uitspraak hoeft te worden gedaan op verzoekers verzoek om maatregelen tot organisatie van de procesgang (zie punt 40 hierboven).

Verzoek tot interventie van het Koninkrijk Spanje

- 139 Volgens artikel 142, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering raakt de interventie zonder voorwerp bij niet-ontvankelijkverklaring van het verzoekschrift. Overeenkomstig artikel 144, lid 3, van dat Reglement wordt, wanneer de verwerende partij een in artikel 130, lid 1, van dat Reglement bedoelde exceptie van niet-ontvankelijkheid of exceptie van onbevoegdheid opwerpt, pas op het verzoek tot interventie beslist nadat de exceptie is verworpen of met het onderzoek van de zaak ten gronde is gevoegd.
- 140 Aangezien in casu het beroep in zijn geheel niet-ontvankelijk is verklaard, bestaat er geen aanleiding om op het verzoek tot interventie van het Koninkrijk Spanje te beslissen.

Kosten

- 141 Volgens artikel 134, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij verwezen in de kosten, voor zover dat is gevorderd.
- 142 Aangezien verzoeker in het ongelijk is gesteld, dient hij overeenkomstig het verzoek van het Parlement te worden verwezen in zijn eigen kosten en in de kosten die het Parlement heeft gemaakt in het kader van de onderhavige zaak en in zaak T-24/20 R voor het Gerecht.
- 143 Tot slot zal het Koninkrijk Spanje overeenkomstig artikel 144, lid 10, van het Reglement voor de procesvoering zijn eigen kosten in verband met zijn verzoek tot interventie dragen.

HET GERECHT (Zesde kamer)

beschikt:

- 1) **Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.**
- 2) **Op het verzoek tot interventie van het Koninkrijk Spanje behoeft niet meer te worden beslist.**
- 3) **Oriol Junqueras i Vies wordt verwezen in de kosten, daaronder begrepen die welke zijn gemaakt in zaak T-24/20 R.**
- 4) **Het Koninkrijk Spanje draagt de kosten in verband met zijn verzoek tot interventie.**

Luxemburg, 15 december 2020.

De griffier
E. Coulon

De president
A. Marcoulli

Inhoud

Toepasselijke bepalingen	2
Protocol nr. 7 betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie	2
Verkiezingsakte	2
Reglement van het Parlement (2019-2024)	4
Voorgeschiedenis van het geding	9
Procedure en verzoeken van partijen	12
In rechte	13
Ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring van de constatering van 13 januari 2020 .	14
Argument inzake de toepasselijkheid van artikel 4, lid 7, van het reglement in geval van verval van het mandaat van lid van het Parlement	18
Argument dat de ontvankelijkheid van het beroep moet worden beoordeeld in het licht van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie	19
Argument dat de ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring van de constatering van 13 januari 2020 verband houdt met de afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner	20
Ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring van de vermeende afwijzing van het verzoek van 20 december 2019 van Riba i Giner	21
Verzoek tot interventie van het Koninkrijk Spanje	27
Kosten	27